

- 1807 Hubrecht Wijtman
- 1818 Ary vd Klugt
- 1824 Lucas Broekman
- 1839 A. Borsboom
- 1842 Borsboom koopt De Kleine Loo
- 1848 Leendert de Kok
- 1875 Johannes M. van der Meer
- 1910 NV, J.M. vd Meer directeur
- 1919 H.L.P. Alsem
- 1938 Chateau Bleu
- 1944 sloop ivm Atlantikwall
- 1955 Minangkabouse huis, met oosters restaurant
- 1968 appratementengebouw Résidence Châteu Bleu

op zijnen naam.

's Gravenhage, den 14 September 1822.

De ondergeteekende **ARIE VAN DER KLUGT**, wonende aan het Boschhek, onder Wassenaar, de Houtkoperij zijner moeder met primo November aanstaanden zullende overnemen, recommandeert zich wijders in de gunst zijner geeerde begunstigers, met belofte van eene prompte en civile bediening.

DIRK VAN DER TAS.

A. VAN DER KLUGT.

's Gravenhaagsche Courant, 16 september 1822

D O M E I N E N.

* * De bewaarder der hypotheeken en ontvanger der domeinen, te 's Gravenhage, is voornemens, als daartoe speciaal geautoriseerd, om, in tegenwoordigheid van den inspecteur voor den dienst der domeinen, en ten overstaan van het hoofd of van een der leden van het plaatselijk bestuur, op zaterdag, den 4^{den} oktober 1823, des middags ten twaalf ure, op het raadhuis dezer stad, bij op- en afslag, voor den tijd van zes jaren, publiek te verpachten: het huis, tuin en stalling, benevens 42 roeden 58 ellen land, staande en gelegen aan het Boschhek, onder Wassenaar, thans verhuurd aan *Arie van der Klugt*; en kunnende met primo januarij 1824 worden aanvaard.

Zullende, dagelijks (except des zondags), de conditien en voorwaarden der verpachting ter lezing liggen, ten huize van den ontvanger voornoemd, wonende op den Kneuterdijk (waarvan de toegang naar het kantoor is, in de Hooge Nieuwstraat).

's Gravenhage, den 15^{den} september 1823.

Nederlandsche Staatscourant, 25 september 1823

D. W. A. PATJN.

Gemengd Nieuws.

Het Roomhuis. — Het van ouds bekende Roomhuis of Boschhek aan het uiteinde van het Haagsche Bosch, gaat over in handen van een naamlooze vennootschap, die dit uitspanningsoord verder zal exploiteeren met den tegenwoordigen eigenaar, den heer Van der Meer, als directeur.

Volgens het plan van verbouwing zullen de tegenwoordige voorgebouwen, thans voor koffiehuis en zalen voor feesten in gebruik, tegen den grond gaan en zal het vrijkomend terrein getrokken worden bij den bestaanden voortuin, waarmede het één terras zal gaan uitmaken.

Op een gedeelte van den achter het huis gelegen tuin zal een geheel nieuw café met restaurant gebouwd worden.

Met de uitvoering van een en ander zal in het najaar begonnen worden

Leidsch Dagblad, 21 mei 1910

door den architect A. J. Hekker Czn., (bij onderhandsche inschrijving namens de N. V. het Roomhuis Boschhek) het afbreken en weder opbouwen van Café-Restaurant Boschhek.

Laagste inschrijver was G. F. Verboog, te Wassenaar bij den Haag voor f 38.900.

Leidsche Courant, 8 oktober 1910

— Aanbesteed is door den architect A. J. Hekker Czn. (bij ondershandsche inschrijving namens de N. V. „Het Roomhuis Boschhek”) het afbreken en weder opbouwen van Café Restaurant Boschhek. Laagste inschrijver was de heer G. F. Verboog, te Wassenaar bij Den Haag, voor f 38,900.

Leidsch Dagblad, 10 oktober 1910

Het van ouds bekende Roomhuis of Boschhek aan het uiteinde van het Haagsche Bosch gaat over in handen van een naamlooze vennootschap, die dit uitspanningsoord verder zal exploiteeren met den tegenwoordigen eigenaar, den heer van der Meer, als directeur.

Volgens het plan van verbouwing zullen de tegenwoordige voorgebouwen, nu voor koffiehuis en zalen voor feesten in gebruik, tegen den grond gaan en zal het vrijkomende terrein getrokken worden bij den bestaanden voortuin waarmede het één terras zal gaan uitmaken.

Op een gedeelte van den achter het huis gelegen tuin, zal een geheel nieuw café met restaurant gebouwd worden.

Met de uitvoering van een en ander zal in het najaar begonnen worden.

Leidsche Courant, 21 mei 1910

— Omtrent den bouw van het nieuwe Roomhuis, of zooals het voortaan officieel genoemd zal worden Boschhek, verneemt „De N. C.” dat de werkzaamheden, dank zij het zomersch weder, goed vorderen. Reeds met Maart hoopt men dit café-restaurant, dat tevens als hotel geëxploiteerd zal worden, gedeeltelijk te kunnen betrekken, terwijl in Mei het nieuwe gebouw geopend wordt.

Leidsch Dagblad, 15 december 1910

Het Roomhuis.

Welke Leidenaar kent het Roomhuis niet. Wie is er niet eens geweest, hetzij in een grooten Janplezier, als men ging potverteeren, 't zij op een tochtje naar Den Haag in rijtuig of per fiets? Wie heeft er niet den beroemden zuren room gegeten of zich versterkt met andere spijzen en dranken, eveneens van superieure kwaliteit? Bij iedereen uit Leiden en omgeving mogen wij dus bekendheid met het Roomhuis veronderstellen en daarom raden wij: „Gaaf er nu eens heen en... gij kent Boschhek niet meer“.

Het is geheel omgebouwd in 'n prachtig hotel, met ruime zalen tot het geven van feesten.

't Is nu meer dan een aangename pleisterplaats geworden, met zijn tennisbanen, automobiel garage; door zijn gezellige kamers, met het breede terras waar op men een heerlijk kijkje heeft over den Leidschenweg en het Bosch en over den omtrek ver, heel ver, is het een heerlijke gelegenheid geworden voor velen in den lande om er hun vacantie door te brengen.

Leidsch Courant, 23 juni 1911

Keurvergunningen Hoogheemraadschap van Delfland

67 vernieuwen van 70 meter beschoeiing aan de vaart benoorden het Haagsche bosch langs de plaats 'Willemsoord'

Plaats	's-Gravenhage
Vergunninghouder	n.v. 'Het Roomhuis Boschhek' te 's-Gravenhage
Jaar	1911
Annotatie	D10 Ag:4302

Deze archiefeenheid is gekenmerkt door de volgende trefwoorden
[schoeiingen](#)

Keurvergunning Hoogheemraadschap van Delfland, 1911

Roomhuis. — Het herbouwd Roomhuis „Boschhek“ is geopend. Dat is wel geen feit van openbare beteekenis, maar het brengt toch een heele verandering op een plekje, dat voor iederen Hagenaar al van jongs af een aangename bekende was. — en ook voor vele Leidenaren. —

De typische buitenherberg, die daar stond aan het punt waar de Leidsche Straatweg het Haagsche bosch verlaat, zal nu binnen een paar dagen verdwijnen. De slooper doet er reeds zijn werk aan. En daarmee gaat dan weer een stukje verloren van het oude, dat toch zekere bekoring had, omdat velen er bij waren opgegroeid.

Er staat nu verder van den weg af een nieuw hotel-café-restaurant. Zóó noemen we die inrichtingen immers in Nederland!

Dat gebouw heeft van zijn terrassen en zijn koepel uit een mooi uitzicht op het omringende land met zijn prachtig geboomte en zijn malsohgroene weiden. 't Heeft een goede keuken, tennisvelden, automobielgarage en stalling voor rijtuigen.

Zóó heeft dus ook hier het oude plaats gemaakt voor het nieuwe. Over een paar dagen, als heel het oude huis is verdwenen en de grond er van is ingenomen door de oprijlanen naar het nieuwgebouwde hotel en door het nieuw-ingerichte terras, dan is er niets meer wat aan het vroegere herinnert.

Uitgezonderd alléén de steenen plaat voor den hoofdingang, die ook voor het oude huis aanwezig was.

De plaat is gespaard gebleven en zuinig verplaatst naar het nieuwe gebouw omdat ze een geschiedenis heeft. Deze n.l. dat op zekeren dag — in lang vervlogen tijden! — een meisje op den weg zou zijn bekoord door den duivel. Maar ze vluchtte voor den Booze en hij achtervolgde haar. In haar angst liep het meisje al harder. Ze bereikte het huis (het latere Boschhek), vluchtte er binnen en kon den duivel de deur nog precies voor zijn neus (hij heeft immers een neus?) dicht werpen. In zijn woede moet de Booze toen zóó hard op den hardsteen plaat voor deur gestampt hebben, dat daarin een afdruk van zijn voet achterbleef.

En daarom is die steen, met des duivels voetafdruk, bewaard gebleven en ligt nu ook voor het nieuwe gebouw.

Wie er meer van hooren wil, ga naar het Roomhuis, waar men hem de geschiedenis in al haar kleuren vertellen zal.

Leidsch Dagblad, 24 juni 1911

Het bekende hotel-café-restaurant „Het Roomhuis” of zooals het in de wandeling genoemd wordt „Boschhek”, bij het Haagsche Bosch, is overgegaan aan een combinatie welke, naar „Het Hotelbedrijf” verneemt, voor een som van f 500,000 eigenaar geworden is van de panden en uitgestrekte terreinen, welke aan „Het Roomhuis” verhoorden zijn.

Leidsch Dagblad, 18 november 1919

Het Roomhuis.

Het van ouds bekende Roomhuis in het Bosch is in andere handen overgegaan. De nieuwe eigenaar de heer H. L. P. Alsem schijnt groote plannen te hebben. Reeds is er Zondagsmiddags van 2—5 uur een strijkje en van 5—8 uur diner-concert.

Er is vergunning gevraagd om achter het huis een zestal kegelbanen te bouwen in een apart huis, waarvoor de boomen tot aan de tennisbanen zullen worden gerooid. Eind Februari zullen — naar men ons zeide — deze banen worden ingewijd met een groot concours van den 's-Gravenhaagschen Kegelbond.

Het plan bestaat om den speeltuin op te ruimen en op den vrij komenden grond een dépendance van het hotel te bouwen. In de waranda, ter zijde van het huis, komt een buitenbuffet, terwijl beproefd zal worden de tennisbanen 's winters onder water te zetten om er een ijsbaan te exploiteeren.

Binnenkort zal een auto-dienst worden ingesteld tusschen het Roomhuis „Boschhek” (zooals de zaak zal worden genoemd) en de stad, voorloopig met één luxe-auto voor zes personen, terwijl het in de bedoeling ligt met Februari a.s. dezen dienst uit te breiden tot een zestal wagens van torpedo-model.

De bediening en de geheele exploitatie van hotel zoowel als café-restaurant wil men prima uitvoeren.

Het hek bij het Huis ten Bosch aan den Bezuidenhoutchen weg zal tot 11 uur 's avonds geopend blijven. Wanneer nu de zaak geëxploiteerd wordt naar de plannen die men ons mededeelde, zal deze verandering voor ons Bezuidenhoutkwartier niet zonder betekenis zijn.

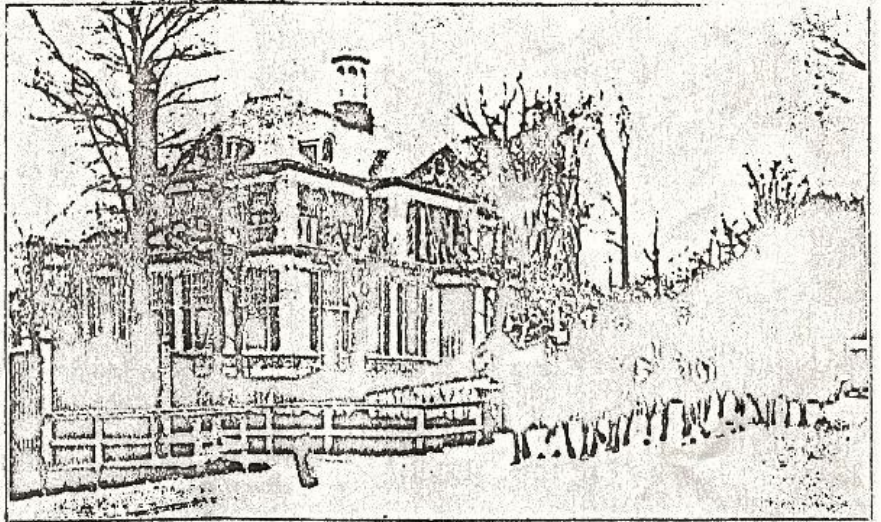
Bezuidenhoutpost, 21 november 1919

Revue der sporten, 24 maart 1920

REVUE DER SPORTEN 24 Maart 1920

Het Roomhuis bij Den Haag.

Wie kent niet „Het Roomhuis” aan den ingang van het schoone Haagsche Bosch? Of, om nog meer te preciseeren: welke sportsman kent dit etablissement niet? Is men tuftufler, automobilist, ruiter, wielrijder of wandelaar, men is deze plek meermalen gepasseerd, men heeft er wel eens aangelegd. Tafereeltjes, zooals op nevenstaande illustratie, waar de bekende Haagsche horseman Hiemstra met een aantal leerlingen „Het Roomhuis” voorbij rijdt, ziet men op deze, wij zouden haast zeggen: sportieve plek, schier iederen dag. Ja, sportieve plek! Die benaming zal voortaan nog meer dan voorheen van toepassing zijn op dit inderdaad in grootschen stijl opgetrokken hôtél en café-restaurant. Want in „Het Roomhuis” zetelt een nieuwe eigenaar, nl. de, in Den Haag bekende, heer H. L. P. Alsem, en deze pakt de zaken blijkbaar flink aan. De tennis-banen van deze inrichting bij het Boschhek — er zijn er 8 met degelijke uitloopen — zijn, veronderstellen wij, in 't Haagje al bekend genoeg. Nu laat de heer Alsem achter het hôtél een gebouw optrekken, dat 16 M. breed en 34 M. diep wordt, en waarin 6 kegelbanen worden aangelegd. Deze kegelbanen zijn apart te gebruiken voor clubs, waar men nl. de banen afschutten kan, maar zij kunnen ook dienst doen voor een concours, nl. wanneer men de verschillende afschuttingen wegneemt en het geheel dus verschapen is in een groote zaal, een zaal, voorzien van een podium en buffetten. Den Haag bezit dus binnenkort een permanente gelegenheid, waar de groote clubs haar concoursen kunnen houden. „Het Roomhuis” zelf beschrijven zullen wij op dit oogenblik nog niet doen. Het geheel wordt: gemetamorfoseerd, gemoderniseerd, en wanneer het een en ander

geree is, komen wij in een geïllustreerd artikel op dit nieuwe Haagsche snuffje terug. Wij willen er thans nog even op wijzen, dat het etablissement ook voorzien is van een garage, waarin automobielen, waarvan de gasten — het spreekt tegen vergoeding — gebruik kunnen maken. Dit is evenwel een comfort voor de bezoekers, dat men in weinig inrichtingen van dien aard aantreft. Zooals gezegd: „Het Roomhuis” is sportiever geworden dan ooit tevoren. Het zal dus, nog meer dan vroeger, de plek worden, waar de horsemen en paardrijdende sportswomen elkander rendez-vous geven, waar de automobilisten even stoppen, en waar de vereerders van het racket-spel, de kezelbroeders zullen opgaan in hun sporten. Gelukkig Den Haag, dat zulk een voorname inrichting bezit! Zoekt men zoo iets niet vruchteloos in de hoofdstad des lands?

Wegens het vrij kostbare onderhoud van het vervallende huis, werden de vernieuwingen beperkt tot het allernoodzakelijkste (daar de huur van de geheele bezitting slechts f 320 p. j. bedroeg) en omdat het soms bezwaarlijk was een geschikten huurder te vinden, werd eindelijk besloten gevolg te geven aan het reeds in 1820 opgevatte voornemen tot verkoop van De Kleine Loo. Zoodat het 12 Aug. 1842 publiek werd geveild. De omschrijving luidde: eene heerenhuizing, stalling en tuinmanswoning, koepel, tuijn, beplanting en vijvers, groot 1 bunder, 88 roeden, 5 ellen, waarbij behoort de weg en deszelfs boomen met het daarop staande plantsoen, langs het perceel tot aan de scheiding. Nog een perceel tuingrond, groot 55 roeden, 40 ellen. Kooper werd de eigenaar van het „Boschhek” (Willemsoord) A. Borsboom voor f 11.550.

Het Vaderland, 2 maart 1931

HOTEL CAFE RESTAURANT ROOMHUIS- BOSCHHEK.

Het Roomhuis of Boschhek, ook wel te zamen genoemd, kent wel haast ieder, die eens in Den Haag is geweest, er woont of gewoond heeft. Het Roomhuis heeft bekendheid en wordt aangewezen onder de merkwaardige huizen van Den Haag, zooals ook De Bataaf genoemd wordt, het Wilhelminabadhuis, de Wijckerbrug en dergelijke gebouwen.

Het Roomhuis heeft een geschiedenis, die wijl 't zoo dicht gelegen bij het Huis ten Bosch en nog in het Bosch ligt, verschillende merkwaardige bladzijden heeft. Het Roomhuis bestaat al heel lang. Vroeger was 't een eenvoudige uitspanning, waarbij een boerenbedrijf werd gehouden. In 1807 wordt al genoemd. In 1839 was zekere Borsboom eigenaar; vermoedelijk dezelfde die toen Het Kleine Loo (waarover in het vorig nummer van De Bezuidenhoutpost de oude Hagenaar heeft geschreven) als hotel-restaurant exploiteerde. Het Roomhuis heette toen „Willemsoord”, welke naam er aan gegeven is in verband met geregelde bezoeken, welke Koning Willem I er aan bracht, als hij na zijn boschwandeling er ging uitrusten.

Borsboom deed Willemsoord van de hand, huis, tuin en stal tezamen verkocht hij voor f 9000

Toen was er een zekere heer Kok pachter.

In zijn tijd schijnt de speeltuin te zijn ingericht, die een nieuwe attractie werd.

De naam Willemsoord verging, de oude namen Roomhuis-Boschhek werden weer aan de zaak teruggeschonken.

In 1875 verwierf de schoonzoon van Kok, de heer van der Meer, het buitenhuis, die de zaak uitbreidde.

Roomhuis Boschhek

Roomhuis Boschhek bestaat deze maand 85 jaar. De tegenwoordige eigenaar, de heer H. L. P. Alsem, heeft een boekje uitgegeven, om dit feit te gedenken, een boekje met vlot geschreven tekst. Niet alleen wordt het moderne Boschhek geprezen als een uitgezocht lustoord voor week-ends en zomersche avonden; ook wordt herdacht hoe vroeger bij het Roomhuis Boschhek is genoten.

De geschiedenis van de plaats is als volgt: „In het begin van de vorige eeuw in 1870 treffen wij Boschhek voor het eerst aan in een aankondiging van den toenmaligen kastelein Hubrecht Wijtman. Eerst 32 jaar later, in 1839, vindt men zekere Borsboom als eigenaar vermeld. Waarschijnlijk doordat zijn werkzaamheden op het in de onmiddellijke nabijheid gelegen buiten „Het Kleine Loo” meer tijd en zorg vergden dan hem mogelijk was, wanneer hij tevens voor „Willemsoord” moest zorg dragen, besloot Borsboom in 1842 het huis dat wij thans kennen als Boschhek, van de hand te doen. Drie namen dus voor éénzelfde inrichting; Willemsoord, Roomhuis en Boschhek.

Omtrent het ontstaan van den naam „Willemsoord” kan men gevoeglijk aannemen dat deze gekozen werd in verband met de geregelde bezoeken welke Koning Willem I er bracht, wanneer hij even van zijn dagelijksche boschwandeling wilde rusten.

Tot zoover gekomen, hult ook het jaarboekje „Die Haghe” zich plots in 'n geheimzinnig stilzweigen over de verdere gebeurlijkheden op en met Boschhek.

In oude paperassen van het huis zijn we toen eens gaan neuzen en al spoedig vonden we enkele acten en bescheiden waaruit bleek dat zekere heer Kok de inrichting pachtte. Vijf jaar gaf hij zijn beste krachten aan Willemsoord, toen werden huis, tuin en stal, alles tezamen, verkocht voor de kapitale som van .. 9000 gulden.

Met hart en ziel was Kok bij zijn zaak en tenslotte wist hij het zoo te regelen, dat hem door den nieuwen eigenaar de verdere exploitatie werd opgedragen.

Inmiddels was Willemsoord het groote punt van samenkomst geworden voor alles wat jong is en waarvoor een speeltuin met een draaimolen, een schommel en wat gezellige bosschages nog het toppunt van gelukzaligheid betekent.

Omstreeks 1875 verwierf een schoonzoon van den exploitant, zekere heer Van der Meer, dit heerlijke buitenhuis. Over de daarop volgende periode van 30 jaren is weer weinig of eigenlijk niets bekend. De plannen van enkele ondernemers om tot uitbreiding en algeheele moderniseering van dit bedrijf te geraken, hielden ten nauwste verband met de oprichting van en den uitbouw van de renbaan Duindigt. Men rekende er reeds op hier het groote punt van samenkomst te maken voor allen die geïnteresseerd waren, belang stelden of betrokken waren bij de hippische sport. Zeer zeker zou dan het hotel spoedig tot de meest gefrequenteerde en rendabele van de residentie zijn gaan behooren.

Omstreeks 1910 trok daarop een legertje werklieden het oude huis binnen, dat al spoedig tot een modern, aan de toenmaals te stellen hoogste eischen, hotel-, café-restaurantbedrijf was omgetooverd. Negen jaar later betrad de tegenwoordige eigenaar de heer H. L. P. Alsem zijn nieuwe bezit het huidige „Roomhuis Boschhek” dat hij tot zoo grooten bloei zou brengen.

Een nieuwe tijd werd ingeluid.”

Bezuidenhoutpost, 16 september 1932

Het Vaderland,
12 september 1932

FEEST IN HET ROOMHUIS TER GELEGENHEID VAN HET 85-JARIG BESTAAN.

Den Haag breidt zich geweldig uit. Men kan bemerken, dat de menschen aan die uitbreiding zich gaan aanpassen.

Vroeger was er alleen maar een Centrum, thans is er een Westen in onze stad, dat evenals in alle wereldsteden een geheel vormt, omdat de afstand van daar naar het Centrum te groot wordt.

Er zal een tijd komen, dat er ook een Oosten in Den Haag zal zijn rondom Het Bezuidenhoutkwartier, als Voorburg, Veur, Leidschendam, Marlot, Nieuw-Wassenaar en Benoordenhout, tezamen met het Bezuidenhoutkwartier één aaneengesloten geheel zullen vormen in het Oosten van de grootstad, te midden waarvan het Haagsche Bosch zal gelegen zijn, zooals in Berlijn de Tiergarten.

In zoo'n uitgestrekt woongebied gaan de menschen bij bijzondere gelegenheden van het Westen naar het Oosten of omgekeerd, waardoor een stadsverkeer bevorderd wordt met auto's, die een levendig aanzien schenken.

Datzelfde was te bemerken Zaterdagavond, toen in het Roomhuis een feestavond werd gehouden ter eere van het 85-jarig bestan van het hotel.

Dacht men er vroeger niet aan, zoo ver weg daar buiten, 's avonds een feestelijken bijeenkomst te gaan meemaken, thans zijn de gedachten anders geworden. De taxi's reden af en aan tegen 9 uur en brachten de genoodigden, komende van verwijderde buurten, naar de feestelijk verlichte zalen, die met bloemen waren opgesierd om een stemming aan de zaal te geven, die zou passen bij het jubileum, dat nu gevierd werd.

De gasten kwamen binnen bij muziek, die later de danslustigen ten dans noodigde, doch eerst nadat een der aanwezigen een woordje had gesproken tot het echtpaar van Alsem, directeur van het hotel en echtgenoot, dat ook een „Lang zullen ze leven” werd toegezongen.

't Was al gauw gezellig in die zalen, die met genoodigden allen in avondtoilet gekleed, immer meer werden gevuld tot ongeveer middernacht een dichte menigte zich daar heen en weer bewoog of had neergezet aan gezellige tafeltjes. Er werd gedanst, gesproken, gegeten en gedronken; daar was feestvreugde.

Eerst tegen 5 uur reed de laatste taxi van een groot aantal auto's uit de Protax-garage de laatste menschen huis toe.

Het jubileumfeest is zeer geslaagd.

CATHARINA HOEVE.

Dansen onder de hooischelf.

Het Roomhuis – Boschhek heeft een bijwagen gekregen en een goede ook. Onder de naam Catharina Hoeve is gisteravond in de tuin van het Roomhuis een alleraardigste gelegenheid geopend, met als grootste attractie “dansen onder de hooischelf”. Een idyllischer omgeving kan men zich nauwelijks denken. Boven op de hooischelf prijkt een duiventil met een koppel prachtige witte duiven. Er omheen nodigen knusse zitjes tot een genoeglijk verblijf. In een klein vijvertje zwemmen een paar zwanen en in een der hoeken staat een gezellige bar, waar het zowel boven als beneden, goed verpozen is. Voeg daar nog bij de muziek van een goede band, en men zal begrijpen, dat er verder weinig nodig is, om het publiek tot dansen te noden. Het is werkelijk de aardigste hooiberg van Nederland en in wezen feitelijk een tikje on-Nederlands. De heer H.L.P. van Alsem komt hiervoor werkelijk alle eer toe. Maar het is niet alleen de entourage, er is nog meer. Iedere avond is er een cabaret programma, waaraan wordt medegewerkt door Mady Meth, van de Frits Hirsch-operette, die er, in een wolk van een avondtoilet, Weense chansons zingt en door Dick van Driest, vooral bij oud Indischgasten welbekend, die naast een vlotte conference een aantal vlotte Franse liedjes ten gehore brengt. Het geheel gaat werkelijk lijken op het decor van een of andere Amerikaanse film. De muziek van de Dutch Syncopaters zorgt daarbij voor de nodige stemming op dit geromantiseerde boeren erf.

Het Vaderland, 15 juli 1938

Bezuidenhoutpost, 21 oktober 1932

CHATEAU BLEU.

Metamorphose van het Roomhuis.

De heer Alsem, zijn zoon Henk en Dick van Driest zijn druk bezig onze stad een verrassing te bereiden en het aloude Boschhek om te toveren in een Blauw Kasteel. Aangemoedigd door het succes der Catharina-Hoeve willen zij er voor zorgen, dat het zomergenoegen van de hoeve kan worden uitgebreid en voortgezet. Eren wintergenoegen welke het Chateau wil bieden. De verbouwing is in volle gang. Van de bekende benedenruimte in het hotel Boschhek worden drie zalen gemaakt. Men zal binnenkomen door de blauwe hal met portiersloge, zitjes en telefooncellen. Rechts kan men dan het restaurant bereiken, welks vloer 50 cm hoger komt te liggen, opdat men goed uitzicht heeft op de drie nieuwe zalen.

De eerste zaal wordt een Italiaanse tuin met een ovaal danspodium en een muziekpodium. Om de dansvloer ligt een kiezelpad met een zuidelijke beplanting. De tuin wordt door open togen verbonden met de tweede zaal, welke ook gelegenheid tot dansen biedt. Uit sierlijke loggia's zal het niet dansend publiek de vreugde der jeugd kunnen gadeslaan. De derde zaal is een bar en daarachter wordt aangelegd een vijver met forellen en zwanen. Achter de vijver verrijst een transparant, voorstellende Venetië. Op de vijver drijft een gondel. Volgens de tekeningen wordt het Chateau Bleu kortom een sprookje en voor deze stad iets geheel nieuws.

Lang zal men niet in ongeduldige nieuwsgierigheid behoeven te leven, want het plan is 23 december a.s. het Blauwe Kasteel feestelijk te openen.

Zoals men weet is eigenlijk Koning Willen I de grondlegger van Boschhek. Z.M. mocht graag met zijn gevolg zure room gaan drinken bij een boer wiens hoeve stond op het terrein van het huidige Boschhek. Naar men ons verzekerde wil het Chateau Bleu de traditie voortzetten en een winter dansgelegenheid bieden, waar men met vrouw, dochter, kleindochter en dezelve aanhang op alle uren van de avond komen kan.

Het Vaderland, 13 december 1938

Exploitatie Boerderij „Meerrust”.

De alom bekende „Boerderij Meerrust”, die tot voor kort werd geëxploiteerd door „Royal” te 's-Gravenhage, en die onder wijlen den heer Kemper veel naam gemaakt heeft, zal het volgende jaar worden geëxploiteerd door de neigenaar van „Chateau Bleu”, voorheen Boschhek te 's-Gravenhage.

Leidsch Dagblad, 14 februari 1941

Laatste Berichten

HOTEL CHATEAU BLEU

Het Boschhek is een sprookje geworden

Toen we een veertien dagen geleden — het zij eerlijk bekend — de plannen-teekening van de heeren Alsem Sr, zijn zoon Henk en Dick van Driest zagen en daarna den bouwchaos aanschouwden, mitsgaders vernamen, dat 23 December de plannen werkelijkheid zouden geworden zijn.... verging het ons als den mensch, die het eerst zeide: M'n ooren hooren 't wel, maar mij mangelt het geloof.

Welnu, gisteravond, na worsteling door koude en sneeuwberg, hebben we het warme, stralende Blauwe Kasteel bereikt en met wijlen de koningin van Scheba gestameld: De helft was ons niet aangezegd!

Zóó heeft het drietal zijn gedachten verwezenlijkt, zóó hebben architect Herman Lelie en het Aannemersbedrijf A. J. Vermeulen de ideeën verstoffelijkt in hout, steen, lichter, meubel, tapijt, vorm en kleur en tezamen tooverwerk aan ons oude Boschhek verricht. 't Is allemaal werkelijkheid geworden, wat wij veertien dagen geleden schreven. Er is het gezellig-deftige restaurant. Uit het verhoogde restaurant daalt men af in een Italiaanschen tuin met Zuidelijk geboomte aan kiezelpad, verzoomd met gemakkelijke tuinmeubelen en in het midden een ovalen dansvloer, overheerscht door een onder schilderachtigen baldakijn opgesteld Hollandsch muziekje, dat in alles gematigd is, behalve in het kweken van een fideele stemming en dat Weensche levensvreugde naast Italiaanschen gloed weet te brengen.

Naast den tuin ligt de danszaal met grooten schouw, waaronder een echt braadsplijt, dat in staat stelt tot aanschouwen van de bewerking van het bestelde lievelingsgerecht. Daarachter bevindt zich het knussige bartje met kaarsenluchters en twee vlammeende roode tulpen als eenige maar volkomen afdoende versiering.

En ook — het is heusch waar — de vijver met de zwanen en den gondel en het transparant van Napels zijn er en alleen de vijver door zijn kleinen omvang maakt een overwegend symbolischen indruk. En om tuin, dansvloer en boven de bar nooden de loggia's tot zitten en neerkijken op de dansende paartjes. Alles bij elkaar voor deze goede stad iets heelmaal aparts, een vondst, een.... aanwinst van echt fijn cachet.

Trots de thuisblijf-temperatuur, was het gisteravond al zóó vol, dat men bij uitgaansweer wis en zeker ruimte tekort heeft.

Het Blauwe Kasteel moet „gaan”, maar waarom deze Nederlandsche schepping Fransch en.... slecht Fransch voor haar bekendmakingen noodig schijnt te hebben, is ons niet duidelijk.

Het Vaderland, 24 december 1938

WAAR DEN HAAG ZIJN UITJE VOND.

PORTIE ZURE ROOM mét IN BOSHEK.

Er was een tijd, maar daarvoor dienen we ruim een halve eeuw terug te gaan, dat de Haagse burger Zondags geen groter genot kende dan met vrouw en kroost door het Haagse Bos te wandelen en zich aan het eind van de rit bij het Roomhuis oftewel het Boshek een tijdje te verpozen. Roomhuis, Boshek en Willemsoord waren drie namen voor dezelfde uitspanning. De laatste naam ontleende de uitspanning aan Koning Willem I, die er op zijn dagelijkse boswandelingen menigmaal kwam uitrusten. Het verhaal gaat, dat de koning in de vroege zonder adjudant langs het filosofenpad liep; naar hem werd later dit pad Koningspad genoemd.

In veel vroeger jaren was het Haagse Bos aan alle zijden afgesloten. De hoofdtoegangen waren de Bos-, Voor- of Westerpoort, ter hoogte van de Schouwburg en aan de Oostzijde het "Boshek" dat tevens als tol dienst deed, die in het begin der vorige eeuw schijnt te zijn afgeschaft, toen het Bos als jachtterrein had afgedaan.

Oudere mensen zullen wel aangename herinneringen aan het vroegere Boshek hebben bewaard uit de periode, dat het nog door Van der Meer werd geëxploiteerd. Deze had de buitengelegenheid omstreeks 1875 van zijn schoonvader Kok overgenomen. Behalve dat er in de opkamer een bord zure room met suiker te consumeren was, vandaar de benaming Roomhuis, was er in de tuin gelegenheid voor de jeugd om zich met draaimolen, schommel en wip te amuseren.

Geen Haagse collectanten- of zangcollege kon men zich toen voorstellen dat niet na de jaarlijkse "potreïs" per Jan Pleizier in het Boshek had aangelegd. Maar ook voor de Haagse wandelende families was het oude Boshek met zijn intieme zitjes heel aantrekkelijk. In de achtertuin genoten de ouders - terwijl de jeugd zich in de speeltuin vermaakte - van het landelijke vergezicht over de weiden met het grazende vee. De meer bedaagden zetten zich gewoonlijk aan de voorzijde neer en hadden daar alle oog voor het af- en aanrijdend rijtuigverkeer. In de regel werden daar de paarden van de vigilantes uitgespannen en in de stal gebracht, terwijl de uitgestapte familie zich op het balkon, indien de weersgesteldheid zulks toeliet, of anders in de gelagkamer door de gediensstige kellner met de onafscheidelijke witte sloof voor, een of ander lieten serveren. Niet zelden werd er ook door de families, die er een dagje neerstreken, een dansje bij de piano gemaakt. Het hoogtepunt van de gezelligheid kwam, wanneer tegen de avond de petroleumlamp werd aangestoken. Dit betekende dan tevens, dat de paartjes, die zich nog in de priëltjes achter in de tuin ophielden "binnen moesten komen".

Omstreeks 1910, toen van der Meer zich uit de zaken terugtrok en het Boshek in andere handen overging, verdween alles wat aan de vroegere boerenuitspanning deed denken om voor een modern hotel plaats te maken. Van de thans nagenoeg geheel uitgestorven familie van der Meer is, voor zover wij weten, alleen nog de tegenwoordige deken van Hoorn in leven.

Het Boshek zelf werd tijdens de laatste oorlog door de Duitsers behoudens het parterre-gedeelte geheel verwoest. Wat eens Willemsoord, Roomhuis en Boshek heette, draagt nu de naam van Château Bleu. Van boerenbuitenherberg naar een mondaine buitengelegenheid is een stap geweest, waarover men langer dan een eeuw heeft gedaan.

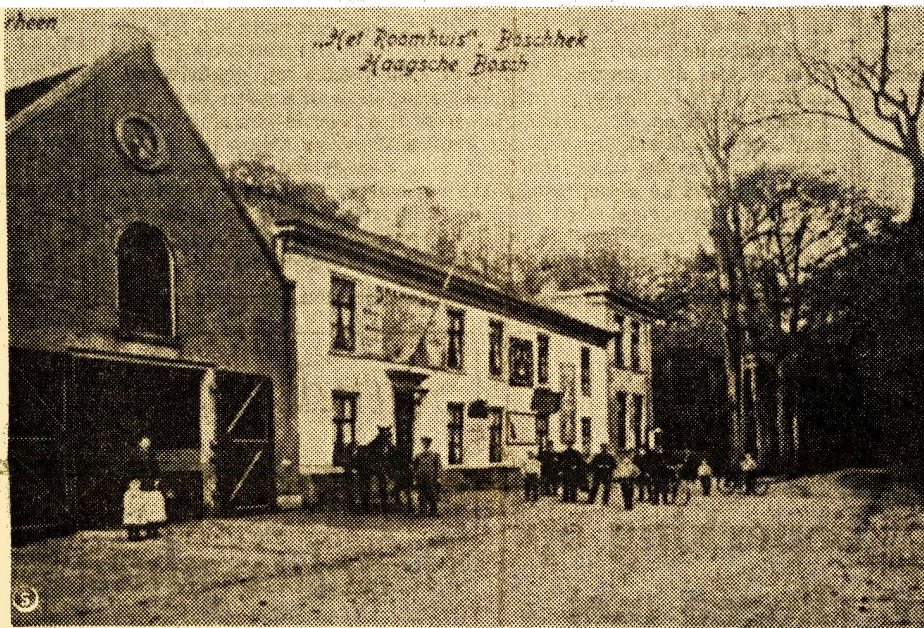
Het Roomhuis in het Haagse Woud

9 Febr. 1960 *Haagse Courant*

OM en nabij de eeuwwisseling kende de Hagenaar geen groter genot dan zondagsmiddags met vrouw en kroost door het Haagse Bos te wandelen. Dit was de tijd dat fiere eiken, statige beuken, brede kastanjes, iepen, essen en lindebomen met heesters en lager struikgewas dit oord nog tot een echt woud bestempelden.

De septemberstorm van 1911 en latere vernielzucht van de bezetters waren oorzaak dat dit oorspronkelijke natuuroord een geheel ander karakter kreeg. Wat eens, volgens Huygens, een „nooit volprezen lustwande, een pronksieraad van Nederland was; van heel dit moment uit oeroude tijden, is nu slechts niet veel meer dan een kunstmatig aangelegd park overgebleven.

In vroeger jaren reikte dit woud van af het grafelijke Binnenhof, via het Voorhout, tot aan Wasse naar. Volgens veler mening zou dit Bos het restant zijn van een enorm woud dat zich over een groot gedeelte van wat nu de randstad Holland wordt genoemd, uitstreckte. Anderen houden

nis, tevens jachtterrein voor deze graven is geweest, die er uitsluitend het toegangsrecht hadden. Eerst eeuwen later kregen de Hagenaars er toegang zij het alleen als wandelaars. Voorheen was het Haagse Bos aan alle zijden afgesloten. Hoofdtoegangen waren de Bos-Voor, of Westerpoot, ter hoogte van de tegenwoordige schouwburg. Aan de oostzijde van het Haagse Bos heeft aan het Oosteinde eeuwenlang een tolhuis met slagboom gestaan. Eerst in de Franse tijd werd deze tol, na 350 jaar verpacht te zijn geweest aan de familie Bosboom opgeheven. De plaats waar dit tolhuis, tevens herberg voorheen heeft gestaan, heeft vanouds „Boshek” geheten.

AN het eind van de wandeltocht, wanneer het Huis ten Bosch was gepasseerd, voerde een smalkrom laantje naar de Leidsestraatweg. Hier trof men vroeger de landelijke uitspanning; het Boshek, het

Roomhuis of ook wel Willemsoord genoemd, drie namen voor dezelfde uitspanning. De laatste ontleende de uitspanning aan het feit dat weleer Koning Willem I er op zijn dagelijkse morgenwandelingen menigmaal kwam uitrusten. Het verhaal ging dat de koning in de vroegte, zonder adjudant langs het filosofenpad liep; naar hem werd later dit pad Koningspad genoemd.

Oudere Hagenaars zullen wel aangename herinneringen hebben bewaard aan het vroegere Boshek uit de periode dat het nog door Van der Meer werd geëxploiteerd. Deze had de buitengelegenheid met uitspanning van zijn schoonvader Kok overgenomen. Behalve dat er in de opkamer gelegenheid was een bord zure room met suiker te consumeren was — vandaar ook de benaming Roomhuis — was er in de achtergelegen tuin gelegenheid voor de jeugd om zich met draaimolen, schommel, wip en hobbelpaard te amuseren.

Geen Haags zang- of collectanten-college kon men zich in die tijd voorstellen dat niet na de jaarlijkse potreis per Jan Plezier in het Boshek had aangelegd, waar tevens werd gedieneerd. Maar ook voor de Haagse wandelende families was het oude Boshek met zijn intieme zitjes buitengewoon aantrekkelijk. Terwijl de jeugd in de speeltuin haar vermaak vond, genoten de ouders in de achtertuin van het landelijk vergezicht over de weiden met het grazend vee. De meer bedaagden zetten zich meestal op het voorterras neer en hadden daar alle oog voor het aanen afrijdend verkeer.

IN de regel kregen de van de vigilantes uitgespannen paarden een tijdelijk pied à terre in de naastgelegen stal. Liet de weersgesteldheid het toe dan nam de uitgestapte familie op balkon of terras plaats. Zo niet, dan zette men zich in de benedenglagkamer neer. Daar wer-

den ze door de kelner met de lange witte sloof voor, zo serviel mogelijk op hun wenken bediend. Na gezellige roddel tussen de ontmoetende families, werd soms een dansje gemaakt, waarbij de nooit verouderde piano als steeds dienst deed. Gezellig werd het pas wanneer de schemering inviel en de grote petroleumlamp werd aangestoken. Dit was tevens voor de minnekozen de paartjes in de achtertuin het sein om op te stappen. Tegen dat de duisternis inviel hield Van der Meer zijn traditionele inspectietocht langs de bankjes en prieeltjes. Als man van de oude stempel had hij met al dat geflirt van de jongelui niet veel op; zijn mening was dat men de kat niet bij het speck moest zetten. De meer „lossere” jeugd, wist echter wel andere adresjes. Gewoonlijk ging die naar „Overbos” de aan het eind van Bezuidenhoutseweg gelegen uitspanning, in de volksmond „de kieteltuin” geheten.

Omstreeks 1910 trok Van der Meer zich uit de zaken terug. Nieuwe eigenaars zetten toen deze vroegere uitspanning onder de naam Chateau-Bleu in meer moderne richting voort. De oorspronkelijke boerenuitspanning bleef na verbouwing en uitbreiding niet veel meer dan de herinnering over. Tijdens de oorlogsjaren hebben de Duitse bezetters niet alleen het Haagse Bos geruineerd maar ook het Chateau Bleu en de verderop gelegen Buitenplaats Reygersbergen van de familie Jochems afgebroken. Van het restaurant bleef alleen het souterrain gespaard. Op de plek waar vorige generaties eens van de zure room met beschuut en suiker smulden, is er voor het huidige geslacht nu gelegenheid om „Chinees” te kunnen eten.

Antiek

in straten van de oude stad

(van onze oudste medewerker)

het er voor dat weleer de Hollandse graven de beplanting overal deden aanbrengen. Meer aannemelijk lijkt het dat het Bos in de middeleeuwen een wilder-

Waar was dat nou?

De Oud-Hagenaar, 26 mei 2009

Roomhuis Boschhek en 't luxe sprookjeskasteel

Maar heel weinig lezers wisten de foto thuis te brengen uit prijsvraag nummer 6 in de krant van 28 april. Maar lezer Martin Snuverink uit Voorburg wist het wel en ging voor De Oud-Hagenaar nog eens extra op onderzoek uit. Dat vatte hij voor u samen in het onderstaande artikel, met mooie illustraties die hij wist te vinden.

Zo zag het oude Roomhuis Boschhek er rond 1904 uit (zie foto 1). Dit stond op de plaats van de tegenwoordige Résidence Château Bleu aan de Leidsestraatweg, aangrenzend aan het terrein van Paleis Huis ten Bosch. Hier was destijds een bewaakt hek dat toegang tot het bos gaf.

Nadat het oude roomhuis was vervangen door een nieuw hotel, schrijft de Haagse jeugdboekenschrijfster Nannie van Wehl: "... het oude Boschhek. Dit is een verhaal van een jaar of twaalf terug, en toen stond op de plaats, waar nu het chique, deftige Hotel-Restaurant is, een heel oud, dolgezellig boerenhuis, met een gelagkamer en een grooten speeltuin

- Tekening. Getuige een tekening van P.C. la Fargue was hier al in 1756 een roomhuis -

er achter. Dat oude huis en die grote tuin hebben een grote rol gespeeld in tienduizenden Haagsche kinderlevens, en menige volwassene, die nu zo tegen de veertig loopt, kan 't maar niet genoeg vinden in 't prachtige Hotel-restaurant, waaromheen 't zonnig is geworden. Het oude Boschhek, 't lag zoo liefelijk verscholen in 't geboomte, en wie er zomers met een hart, kloppend van blijdschap op af stevende, zag pas een paar roode daakjes uit de boomen verrijzen, als hij het oord zijns verlangens al tot heel dichtbij genaderd was." Blijkbaar vonden veertigplussers de nieuwe ontwikkelingen maar niks.

- Een prentbriefkaart uit 1903 die Boschhek aan de Leidsestraatweg toont (Uitgave: Leipzig Trenkler Co.) -

Lekkernijen

In die tijd stonden her en der buiten de steden roomhuizen met theetuin. Consumptie-ijs bestond nog niet. Er waren immers geen andere koel- en vriesvoorzieningen dan de ijskelders op deftige landgoederen als Clingendael, Raaphorst en de Wittenburg. De lekkernij was room, die uiteraard kersvers, want niet houdbaar was. Denk aan het liedje:

"Schuitje varen, theetje drinken, varen we naar de Overtoom, drinken we zoetemelk met room, zoetemelk met brokken, kindje mag niet jokken." Koning Willem I schijnt overigens de grondlegger van dit roomhuis te zijn geweest. Hij mocht graag met zijn gevolg zure room gaan drinken bij een boer wiens hoeve bij het Boschhek

- De danszaal van Château Bleu op een foto uit 1942. -

stond. Zure room is trouwens langer houdbaar dan zoete.

In 1910 is het oude roomhuis verdwenen, zijn er veel bomen zijn gerooid en werd de Leidsestraatweg verbreed.

J.M. van der Meer exploiteerde het kersverse hotel van architect A.C. Hekker, dat de oude naam Roomhuis Boschhek behield. Er kwamen achter het hotel tennisbanen, kegelbanen, een garage en van 1921 tot 1923 was er zelfs een openluchtbioscoop.

'Echt fijn cachet'

In 1938 laat eigenaar Henk Alsem het hotel verbouwen tot Château Bleu. Beneden komen drie zalen, zaal 1 een Italiaanse tuin met een dans- en een muziekpodium. Een open toeg geeft toegang tot zaal 2, een danszaal.

De derde zaal is een bar. De ruimte bevat een inpandige vijver met gondel en zwanen en tuinen. Het Blauwe Kasteel wordt een sprookje voor de stad. Het Vaderland van woensdag 21 december 1938 kondigt in een advertentie aan dat Château Bleu zijn deuren zal openen op vrijdag 23 december om 20.00 uur. De krant doet de dag daarop uitgebreid verslag onder de kop: "Het Boschhek is een sprookje geworden" en concludeert: "Alles bij elkaar voor deze goede stad iets heelmaal apart, een vondst, een ... aanwinst van echt fijn cachet". Op 29 december adverteert Het Vaderland met een advertentie in matig Frans voor een "Nouvel An Menu", bestaande uit zo te zien 8 gangen voor 5 gulden!

Atlantikwall

Château Bleu was geen lang leven beschoren. In 1944 werd het gebouw op last van de bezetter gesloopt vanwege de Atlantikwall. Na de bevrijding kwam Henk Alsem weer met nieuwe bouwplannen, die nooit gerealiseerd zijn. Henk overleed in 1953.

Toen ik in de zomer van 1952 in het Bezuidenhout kwam wonen, waren er alleen nog de tennisbanen en wat lage bijgebouwen en muurtjes over, zo herinner ik me. Toch waren er in

Oorspronkelijke OPGAVE nr. 6

die tijd nog horeca-activiteiten in wat ervan over was.

Minangkabause huis

In 1955 kwam op het terrein het houten Minangkabause huis te staan, dat als oosters restaurant werd

geëxploiteerd en het tot 1968 heeft volgehouden. Het huis heeft in 1932 gestaan op de Indische Tentoonstelling in het Westbroekpark. Het huis was geheel volgens de regels van de adat gebouwd. Het stond op palen, de wanden waren van hout, rijk met snijwerk en heldere kleuren versierd. Het dak was zadelvormig gebogen, met ijdoek bedekt,

het bestond schijnbaar uit meerdere gedeelten die elk in een hoornvormig gebogen ijzeren punt eindigden.

- Het voormalige Minangkabause huis, dat in 1968 op het punt slaat te gaan verdwijnen. Op de voorgrond de bouw van Résidence Château Bleu (Foto: Stokvis). -

Het huis werd bewoond door een zogenoemde 'groot-familie'. Daarna heeft het huis een tijd op de schooltuinen aan de Mient gestaan. Het huis werd in onderdelen gedomonteerd en ergens opgeslagen.

Plannen om het huis in Rijswijk te plaatsen zijn mislukt en ik vrees dat er niets meer van over is. Ten slotte heeft een projectontwikkelaar op Boshek in 1968 het appartementengebouw Résidence Château Bleu "gerealiseerd".

Martin Snuverink

Nieuwe opgave nr. 7

Van fotograaf Koos Schuler kregen we de bijgaande foto toegestaan voor de rubriek. Weet u te vertellen om welk beroemd Haags gebouw het hier gaat en wat de mooiste en rampzaligste verhalen zijn die er over kunnen verteld? We zien uw reacties weer met belangstelling tegemoet

Inzendingen

Uw antwoorden, herinneringen, anekdotes of zomaar gedachten bij de foto moeten we uiterlijk binnen hebben op

woensdag 17 juni

Stuur uw reactie naar:

'Waar was dat nou'
Postbus 26046
2502 GA Den Haag

Insturen per e-mail naar
lezersreacties@deoud-hagenaar.nl
mag natuurlijk ook.
Vergeet niet uw postadres te melden!

- Een vooraanzicht van Boschhek op een prentbriefkaart uit 1912. -

Willem van Oranje verzet zich tegen verkoop van het Malieveld.

FOTO ANP

Volkskrant, 10 oktober 2010

Verkoop bos mag niet

Willem van Oranje dwarsboomt plannen van het kabinet-Rutte om het Malieveld en het Haagse Bos te verkopen. Staatsbosbeheer meldde gisteren mogelijk dit Haagse groen te moeten verkopen, omdat dit voornemen in het regeerakkoord van het kabinet staat.

De stadhouders hebben echter in 1576 laten vastleggen dat beide stukken groen 'nooit en te nimmer' verkocht zouden mogen worden. De Staten van Holland wilden toentertijd veld en bos verkopen om schulden af te lossen die werden gemaakt in de strijd tegen de Spanjaarden. Maar de Haagse burgerij kwam tegen dit plan in opstand.

Daarop tekende de Vader des Vaderlands de Akte van Redemptie,

waarmee werd bezegeld dat beide stukken grond tot in eeuwigheid in het bezit van de staat zouden blijven. Deze akte is nog steeds van kracht en ligt in het rijksarchief.

In het regeerakkoord staat dat Staatsbosbeheer 15.000 hectare natuur moet verkopen om zeker 100 miljoen euro te besparen. De grond mag niet in de beschermde Ecologische Hoofdstructuur liggen. Daarom is de kans groot dat losse stukken openbaar natuurbezit in de verkoop moeten. Behalve het Malieveld en het Haagse Bos noemt Staatsbosbeheer ook voorbeelden als Spaarnwoude bij Haarlem en de Nieuwe Hollandse Waterlinie bij Utrecht. De SP-fractie in de Tweede Kamer protesteert tegen de plannen en spreekt van 'landroof'.